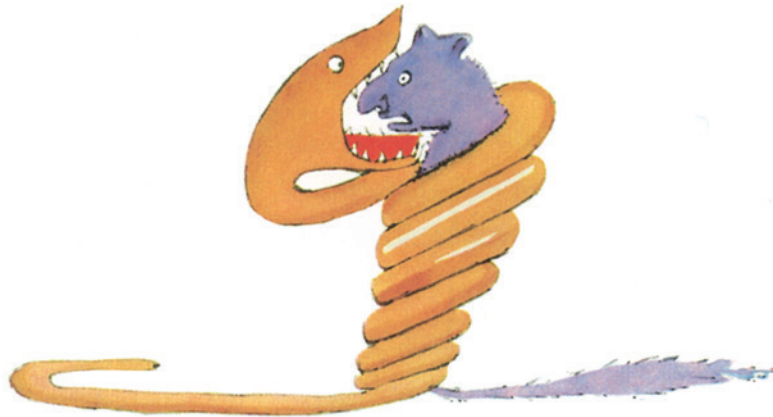

I

Toen ik zes was, zag ik eens een schitterende prent in een boek over Het Oerwoud, getiteld *Echt Gebeurde Verhalen*. Het stelde een boa constrictor voor die een beest aan het opeten was. De tekening zag er zo uit:

Er stond bij: 'Boa constrictors slikken hun prooi in zijn geheel door, zonder te kauwen. Daarna kunnen ze niet meer bewegen en slapen ze zes maanden lang, om de prooi te verteren.'

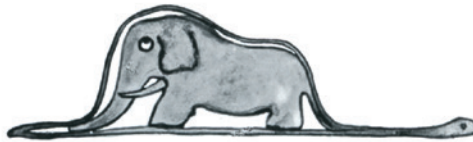
Dat zette me enorm aan het denken over avonturen in de jungle, en het is me gelukt, op mijn beurt, met een kleurpotlood mijn eerste tekening te maken. Mijn tekening nummer 1. Die was zo:

Ik liet mijn meesterwerk aan de grote mensen zien en vroeg of ze mijn tekening eng vonden.

Ze antwoordden: 'Wat is er eng aan een hoed?'

Het was helemaal geen hoed. Het was een boa constrictor die een olifant aan het verteren was. Dus daarna heb ik de binnenkant van de slang getekend, zodat de grote mensen het zouden begrijpen. Die hebben altijd uitleg nodig. Mijn tekening nummer 2 was zo:

De grote mensen raadden me toen aan het tekenen van open of dichte boa constrictors maar te vergeten, en mij te gaan verdiepen in aardrijkskunde, geschiedenis, rekenen en taal. Zo komt het dat ik, zes jaar oud, een schitterende schilderscarrière heb laten lopen. Ik was ontmoedigd geraakt door het geringe succes van mijn tekening nummer 1 en mijn tekening nummer 2. Grote mensen begrijpen nooit iets uit zichzelf, en voor kinderen is het knap vermoeiend om ze elke keer opnieuw alles uit te moeten leggen.

Ik heb dus een ander vak moeten kiezen; ik leerde vliegtuigen te besturen. Ik ben zo'n beetje de hele wereld over gevlogen. En jawel: de aardrijkskunde is me goed van pas gekomen. Ik kon in één oogopslag China van Arizona onderscheiden. Dat is heel nuttig als je 's nachts de weg kwijt bent.

Zodoende ben ik in de loop van mijn leven tegen een hele rij gewichtige figuren aangelopen. Ik heb veel te maken gehad met grote mensen. Ik heb ze van heel dichtbij gezien, wat mijn mening over hen er bepaald niet positiever op heeft gemaakt.

Als ik er eentje ontmoette die wel een gisse indruk maakte, dan probeerde ik mijn tekening nummer 1 wel eens uit, die ik nog altijd bewaard had. Ik wilde weten of hij ook echt snapte waar het over ging. Maar altijd was het antwoord: 'Het is een hoed.' Vervolgens begon ik maar niet meer over boa constrictors, en ook niet over oerwouden of sterren. Ik paste me wel aan. Ik praatte over bridge, over golf, over politiek en over stropdassen. Het grote mens was dan zeer tevreden dat hij zo'n verstandig persoon had leren kennen.

II

Zo leefde ik dus alleen, zonder iemand om echt mee te praten, tot ik pech kreeg met mijn toestel in de Sahara, zes jaar geleden. Er was iets in het binnenste van mijn motor afgebroken. En aangezien ik geen boordwerktuigkundige en ook geen passagiers bij me had, moest ik proberen in mijn eentje een moeilijke reparatie te doen. Voor mij was het een kwestie van leven of dood. Ik had net genoeg drinkwater bij me voor acht dagen.

De eerste avond was ik dus in slaap gevallen op het zand, duizend mijl van de bewoonde wereld. Ik was eenzamer dan een schipbreukeling op een vlot midden op de oceaan. Je kunt je dus mijn verbijstering voorstellen toen ik, bij het aanbreken van de dag, wakker gemaakt werd door een grappig klein stemmetje. Het zei:

- Alstublieft... Teken een schaap voor me!
- Wat?
- Teken eens een schaap voor me...

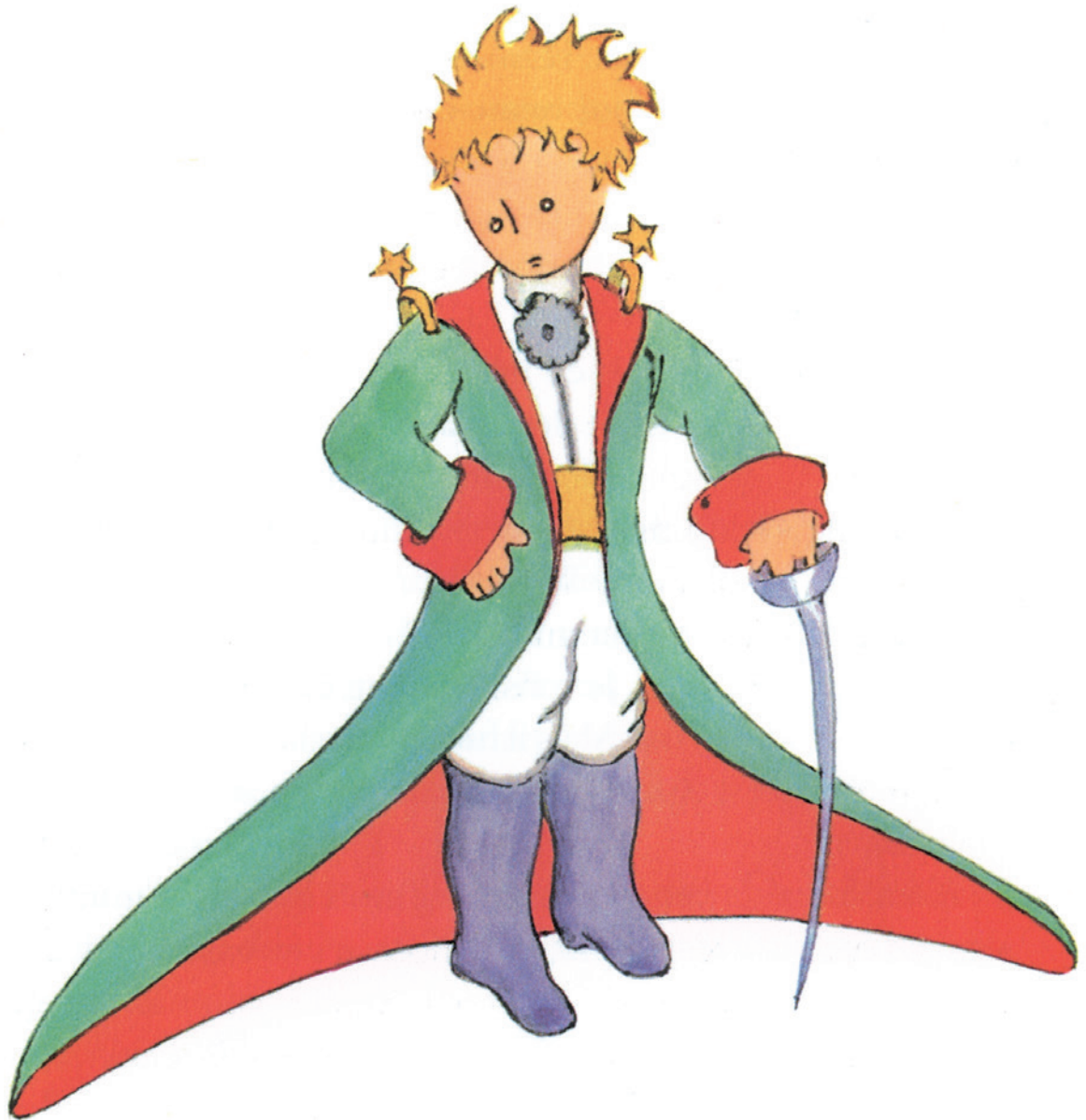
Ik sprong overeind als door de bliksem getroffen.

Ik wreef mijn ogen uit. Ik keek eens goed. En ik zag een klein, werkelijk zeer bijzonder jongetje dat me ernstig aankeek. Hier zie je het beste portret dat ik later van hem heb weten te schetsen. Maar mijn tekening is absoluut veel minder spectaculair dan het origineel.

Dat is niet mijn schuld. Mijn schilderscarrière was in de kiem gesmoord door de grote mensen, toen ik zes was, en ik heb behalve open en dichte boa constrictors nooit meer iets leren tekenen.

Ik bekeek deze verschijning kortom met grote verbaasde ogen.

Vergeet even niet dat ik mij op duizend mijl van de dichtstbijzijnde

... het beste portret dat ik later van hem heb weten te schetsen.

bewoonde streek bevond. Toch zag dit jochie er helemaal niet verloren uit, niet doodmoe, stervend van honger, halfdood van de dorst, of doodsbang. Hij leek helemaal niet op een kind dat verdwaald was, midden in de woestijn, op duizend mijl van de bewoonde wereld. Toen ik ten slotte iets uit kon brengen, zei ik tegen hem:

– Maar... Wat doe jij daar?

Waarop hij heel zachtjes herhaalde, alsof het om iets heel belangrijks ging:

– Alstublieft... Teken een schaap voor me...

Als we iets echt niet begrijpen, durven we niet zomaar nee te zeggen. Hoe absurd het me ook leek, op duizend mijl van enige levende ziel en in levensgevaar... ik haalde toch maar een blaadje papier en een pen uit mijn zak. Maar ik bedacht me dat ik vooral aardrijkskunde, rekenen en taal geleerd had, en ik zei tegen het ventje (een tikje geergerd) dat ik niet kon tekenen. Hij antwoordde:

– Dat geeft niks. Teken een schaap voor me.

Omdat ik nog nooit een schaap had getekend, maakte ik voor hem dan maar een van de twee tekeningen die ik kende: de dichte boa constrictor. En ik was stomverbaasd hem te horen antwoorden:

– Nee! Nee! Ik wil geen olifant in een boa. Een boa is heel gevaarlijk, en een olifant neemt echt veel plaats in. Waar ik woon is alles juist heel klein. Ik heb een schaap nodig. Teken een schaap voor me.

Dus ik sloeg weer aan het tekenen.

Hij keek nauwlettend toe, en opeens:

– Nee! Die is nu al heel ziek. Maak maar een andere.

Ik tekende:

Mijn vriendje glimlachte minzaam en zei:

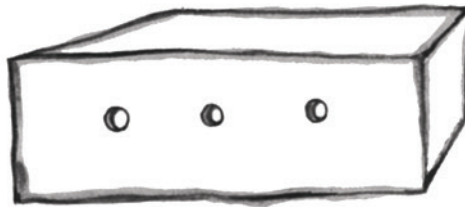
– Kijk nou eens goed, dat is toch geen schaap, dat is

een ram. Hij heeft horentjes.
Ik maakte dus opnieuw mijn tekening:
Maar ook deze werd afgekeurd, net als de
voorgaande.

- Die is te oud. Ik wil een schaap dat lang gaat leven.
- Mijn geduld raakte op, ik had echt haast met de reparatie van mijn motor, dus ik krabbelde deze tekening neer. En ik zei er gauw achteraan:
- Dit is de doos. Het schaap dat je had gevraagd zit erin.

Ik was behoorlijk verbaasd toen ik het gezicht van mijn kleine criticus zag opklaren:

- Dat is nou precies wat ik wilde! Denk je dat dit schaap veel gras nodig heeft?
 - Waarom?
 - Omdat het bij mij thuis heel klein is.
 - Er zal vast wel genoeg zijn. Ik heb je een vrij klein schaapje gegeven.
- Hij boog zich over de tekening:
- Zo klein is het niet... Nou zeg! Hij is in slaap gevallen...

En zo maakte ik kennis met de kleine prins.

X

Hij was in de buurt van de asteroïden 325, 326, 327, 328, 329 en 330. Daar ging hij dus om te beginnen eens langs, op zoek naar iets te doen, en allicht om er iets van op te steken.

De eerste werd bewoond door een koning. De koning, gekleed in purper en hermelijn, zat op een heel eenvoudige en toch majesteitlijke troon.

– Kijk eens aan! Daar hebben we een onderdaan! riep de koning uit toen hij de kleine prins zag.

De kleine prins vroeg zich af: hoe kan het nou dat hij mij herkent, terwijl hij me nog nooit heeft gezien?

Hij wist niet dat voor koningen de wereld heel simpel in elkaar zit. Alle mensen zijn onderdanen.

– Kom eens wat dichterbij, dan kan ik je beter zien, zei de koning tegen hem, helemaal trots dat hij iemands koning kon zijn.

De kleine prins zocht een plekje om te gaan zitten, maar het plané-tje was helemaal bedekt door de magnifieke hermelijnen mantel.

Dus bleef hij maar staan, en omdat hij moe was moest hij gapen.

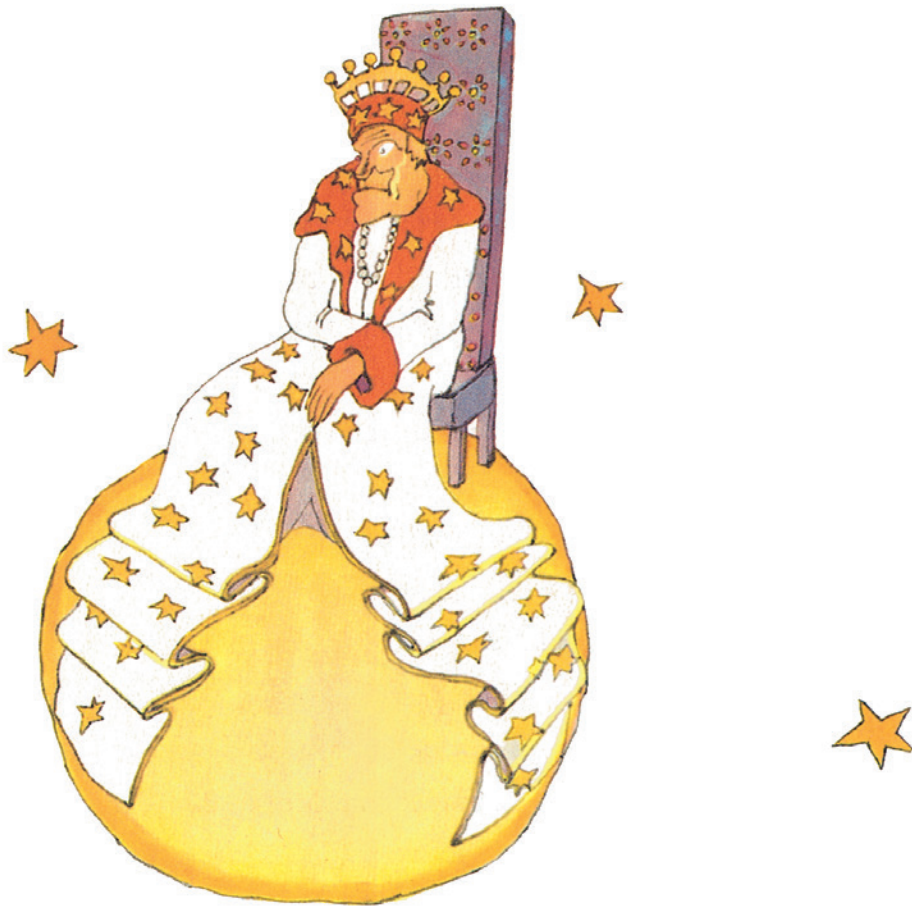
– Het is tegen de etiquette om te gapen in het bijzijn van een koning, zei de vorst tegen hem. Ik verbied het je.

– Ik kan het niet tegenhouden, antwoordde de kleine prins beduusd. Ik heb een lange reis achter de rug en ik heb niet geslapen...

– Welnu, zei de koning, dan beveel ik je te gapen! Ik heb in geen jaren iemand zien gapen. Een gaap is voor mij een bezienswaardigheid. Dus vooruit! Gaap nog een keer. Dat is een bevel.

– Daar word ik bang van, dan kan ik het niet meer, zei de kleine prins, terwijl zijn hoofd steeds roder werd.

– Hm! Hm! antwoordde de koning. Dan ehm... Dan draag ik je op om soms te gapen en soms juist te...

Hij mompelde wat en keek moeilijk.

Want de koning hechtte er enorm aan dat zijn gezag gerespecteerd werd. Ongehoorzaamheid stond hij niet toe. Hij was tenslotte een alleenheerser. Maar omdat hij best nobel was gaf hij schappelijke bevelen.

– Stel, zei hij altijd, stel: als ik een generaal opdracht geef om zich-

zelf te veranderen in een zeemeeuw, en die generaal zou niet gehoorzamen... dan is dat niet de fout van die generaal. Dan is dat mijn fout.

– Mag ik nu gaan zitten? vroeg de kleine prins verlegen.

– Ik beveel je te gaan zitten, antwoordde de koning, die op koninklijke wijze een punt van zijn hermelijnen mantel wegsloeg.

Maar de kleine prins bleef zich verbazen. De planeet was echt heel klein. Waarover kon de koning dan eigenlijk regeren?

– Sire, begon hij... Zou ik u een vraag mogen stellen...?

– Ik beveel je mij een vraag te stellen, antwoordde de koning prompt.

– Sire... waarover regeert u?

– Over alles, antwoordde de koning zonder omhaal.

– Over alles?

Met een achteloos gebaar wees de koning op zijn planeet, de andere planeten en de sterren.

– Over dat allemaal? zei de kleine prins.

– Over dat allemaal... antwoordde de koning.

Want hij was niet alleen een alleenheerser, maar ook een allesheerser.

– En gehoorzamen de sterren u?

– Natuurlijk, zei de koning. En of die gehoorzamen, meteen! Ongehoorzaamheid, dat kunnen we hier niet hebben.

Zoveel macht, dat vond de kleine prins nogal wat. Als hij zelf dat soort macht had, dan zou hij op een en dezelfde dag de zon niet vierenzeventig, maar wel tweeënzeventig, of zelfs honderd of tweehonderd keer kunnen zien ondergaan, zonder ooit zijn stoel te hoeven verschuiven! En omdat hij zich een tikje verdrietig voelde als hij dacht aan zijn kleine verlaten planeet, waagde hij het erop de koning een gunst te vragen:

– Ik zou zo graag een zonsondergang zien... Doet u mij een plezier, beveelt u de zon om onder te gaan...

– Als ik nou een generaal zou bevelen om als een vlinder van bloem tot bloem te fladderen, of om een tragedie te schrijven, of zich in een zeemeeuw te veranderen, en als de generaal die order kreeg en hem niet uitvoerde, wie zou er dan fout zitten, hij of ik?

– Dat zou u zijn, zei de kleine prins beslist.

– Precies. Men moet van een ieder vragen wat hij kan geven, ging de koning verder. Gezag hangt allereerst af van verstand. Als je je volk beveelt om zich in zee te storten, komt er revolutie. Ik heb het recht gehoorzaamheid te eisen omdat mijn opdrachten verstandig zijn.

– En hoe zit het nu met mijn zonsondergang? herhaalde de kleine prins, die nooit een vraag vergat als hij hem eenmaal gesteld had.

– Die zonsondergang van je, die ga je krijgen. Die eis ik. Maar ik wacht, wijze heerser als ik ben, tot de omstandigheden er geschikt voor zijn.

– En wanneer zal dat zijn? informeerde de kleine prins.

– Ahum. Kuch! antwoordde de koning, die eerst een forse kalender raadpleegde. Hm, hm! Dat zal zo zijn tegen... tegen... ja, vanavond rond tien over half acht! En dan zal je eens zien hoe prompt ik gehoorzaamd word.

De kleine prins gaapte. Hij baalde van zijn gemiste zonsondergang. En hij begon zich al een beetje te vervelen.

– Ik heb hier niks te doen, zei hij tegen de koning. Ik ga er weer van door.

– Niet weggaan, reageerde de koning, die net zo trots was dat hij een onderdaan had. Niet weggaan, ik maak je minister!

– Minister van wat?

– Van... Justitie!

– Maar er is niemand om recht over te spreken!

– Je weet het nooit, zei de koning. Ik heb nog geen tour door mijn koninkrijk gemaakt. Ik ben heel oud, ik heb hier geen plaats voor een koets, en van lopen word ik moe.

– O, maar ik heb het al gezien, zei de kleine prins, die zich voorover-

boog om nog eens een blik te werpen op de andere kant van de planeet. Er is daarginds ook niemand...

– Dan spreek je recht over jezelf, antwoordde de koning. Dat is het moeilijkste van alles. Het is echt veel moeilijker om jezelf te beoordelen dan iemand anders. Als het je lukt om jezelf rechtvaardig te beoordelen, dan ben je pas echt een wijs man.

– Nou, zei de kleine prins, over mezelf oordelen kan ik overal. Daarvoor hoef ik niet hier te wonen.

– Hm. Hm! zei de koning. Ik heb zo'n idee dat er op mijn planeet ergens een oude rat rondscharrelt. Ik hoor hem 's nachts. Je zou recht kunnen spreken over de rat. Dan veroordeel je hem zo af en toe ter dood. Op die manier hangt zijn leven af van jouw vonnis. Maar elke keer geef je hem dan genade, want je moet zuinig op hem zijn... Er is er maar eentje.

– Persoonlijk hou ik niet van terdoodveroordelingen, en ik weet nu wel zeker dat ik maar eens ga.

– Nee, zei de koning.

De kleine prins, die klaar was om te vertrekken, wilde de oude vorst geen pijn doen.

– Als Uwe Majesteit strikt gehoorzaamd wenst te worden, zou u mij een redelijk bevel kunnen geven. Bijvoorbeeld dat ik binnen één minuut moet vertrekken. De omstandigheden lijken mij gunstig... Aangezien de koning niet antwoordde, aarzelde de kleine prins even, maar begon toen, met een zucht, aan zijn aftocht.

– Ik maak je mijn ambassadeur, riep de koning hem nog haastig na. Hij straalde behoorlijk veel gezag uit.

Grote mensen zijn écht raar, zei de kleine prins bij zichzelf, terwijl hij verder reisde.

XIII

De vierde planeet was die van de zakenman. Deze man was zo druk bezig dat hij niet eens opkeek toen de kleine prins verscheen.

– Hallo, zei die. Uw sigaret is uitgegaan.

– Drie plus twee maakt vijf. Vijf en zeven twaalf. Twaalf en drie vijftien. Hallo. Vijftien en zeven tweeëntwintig. Tweeëntwintig plus zes achtentwintig. Geen tijd om hem weer aan te steken. Zesentwintig plus vijf... eenendertig. Oef! Dat maakt dan vijfhonderdeen miljoen zeshonderdtweeëntwintigduizend zeshonderdeenendertig.

– Vijfhonderd miljoen wat?

Hè? Ben je er nog steeds? Vijfhonderdeen miljoen eh... weet ik niet meer. Ik werk zo ontzettend hard. Ik ben serieus, ja? Ik zit hier niet voor de flauwekul. Twee plus vijf maakt zeven..

– Vijfhonderdeen miljoen wat? herhaalde de kleine prins, die nog nooit in zijn leven een vraag, eenmaal gesteld, had laten zitten.

De zakenman keek op:

– Ik woon al vierenvijftig jaar op deze planeet, en al die tijd ben ik maar drie keer gestoord. De eerste keer was tweeëntwintig jaar geleden, toen er een meikever, God weet waarvandaan, uit de lucht kwam vallen. Hij maakte een hemeltergend geluid en prompt maakte ik vier fouten in één optelling.

De tweede keer was elf jaar geleden door een aanval van reuma. Ik krijg te weinig beweging. Ik heb geen tijd om zomaar wat te wandelen. Ik ben serieus, ja? De derde keer: dat is dus nu. Ik was gebleven bij... vijfhonderdeen miljoen...

– Miljoen wat?

De zakenman begreep dat hij niet op genade hoefde te rekenen:

- Miljoenen van die kleine dingen die je soms aan de hemel ziet.
- Vliegen?
- Nee joh, van die dingetjes die schitteren.
- Bijen?
- Nee, nee... Kleine gouden dingetjes... waar niks nutten bij wegzwijmelen. Maar ik ben serieus, ja? Ik heb geen tijd om weg te zwijmelen.
- Ah! Sterren?
- Dat is het! Sterren.
- En wat doe je met vijf miljoen sterren?

– Vijfhonderdeen miljoen zeshonderdtweeëntwintigduizend zeshonderdeenendertig. Ik ben serieus, ja. Ik ben nauwkeurig!

– En wat doe je met die sterren?

– Wat ik ermee doe?

– Ja.

– Niks. Ik bezit ze.

– Je bezit de sterren?

– Ja.

– Maar ik heb al een koning gezien die...

– Koningen bezitten niet. Die 'heersen over'. Dat is heel wat anders.

– En wat heb je eraan om de sterren te bezitten?

– Dat ik er rijk van word.

– En wat heb je eraan om heel rijk te zijn?

– Dan kan ik andere sterren kopen, als iemand die ontdekt.

Die vent denkt een beetje zoals mijn dronkenlap, dacht de kleine prins bij zichzelf.

Tegelijk bleef hij vragen stellen:

– Hoe kan iemand de sterren bezitten?

– Van wie zijn ze? reageerde de zakenman nors.

– Dat weet ik niet. Van niemand.

– Dus zijn ze van mij, want ik had er het eerst aan gedacht.

– Is dat voldoende?

– Natuurlijk. Als jij een diamant vindt die van niemand is, dan is-ie van jou. Als je een eiland aantreft dat van niemand is, is het van jou. Als je een idee als eerste hebt, laat je het vastleggen, en dan is het van jou. En ik bezit de sterren, omdat er niemand vóór mij aan gedacht had om ze te bezitten.

– Dat is waar, zei de kleine prins. En wat doe je ermee?

– Ik heb ze in beheer. Ik tel ze en dan tel ik ze nog een keer. Dat is pittig werk. Maar ik ben een serieus man!

De kleine prins was nog niet tevreden.

– Als ik nou een sjaal heb, dan kan ik die om mijn nek slaan tegen de

kou en hem dragen. Als ik een bloem bezit, kan ik mijn bloem plukken en hem meenemen. Maar jij kunt de sterren niet plukken!

– Nee, maar ik kan ze wel op de bank zetten.

– En wat betekent dat dan?

– Dat betekent dat ik op een papiertje schrijf hoeveel sterren ik heb. En dan stop ik dat papiertje achter slot en grendel, in een la.

– Is dat alles?

– Dat is genoeg.

Grappig, dacht de kleine prins. Ook wel poëtisch. Maar erg serieus vind ik het niet.

Over wat serieus was en wat niet, daar had de kleine prins heel andere ideeën over dan de grote mensen.

– Ik heb zelf, zei hij nog, een bloem die ik elke dag water geef. En dan heb ik drie vulkanen die ik wekelijks uitveeg. Want ik veeg ook mijn uitgedoofde vulkaan. Je weet maar nooit. Voor mijn vulkaantjes en mijn bloem heeft het nut dat ik ze bezit. Maar jij hebt geen nut voor de sterren.

De zakenman deed zijn mond open, maar had zo gauw niks terug te zeggen, en de kleine prins ging weg.

Ik weet nu wel zeker dat grote mensen helemaal van de pot gerukt zijn, zei hij onderweg telkens tegen zichzelf.

